بسم الله الرحمن الرحيم

# Şeyh Atiyyetullah'a –r.h. – Sorulan Sorular ve Cevapları

Hamd Allah’a, Salat ve Selam Allah’ın Rasûlune olsun.

Değerli şeyhlerimize (Allah onların muvaffak kılsın)

***Size tekfir meselesinde Türkiye’deki cemaatleri tarif edelim, şüphesiz onlar kısımlara ayrıldılar:***

***** Onlardan bazıları, özelliklede Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz ve Şeyh Ebu Muhammed El-Makdisi’nin (Allah onları muvaffak kılsın) kitapları ve sözleri yayıldıktan sonra tekfire meylettiler.

***** Bazıları hala seçimlere iştirak ediyorlar ve orduda hizmetten geri durmuyorlar.

***** Diğerleri ise bunların arasındadır.

Ülkemizde insanların bazıları, Tanzim’in (Kaidetul Cihad) menhecinin, tekfire meyledenlerin menheci gibi olduğunu zannediyorlar. Bazıları ise Tanzim’in menhecinde irca olduğunu zannediyorlar, bizler bu çelişkiyi ve yanlış anlamayı gelen sorulara vereceğiniz cevaplarla gidermenizi istiyoruz:

***** Tanzim’in akidesi nedir?

***** Tekfir meselesinde sözünüz (görüşünüz) nedir?

***** Türkiye halkına nasıl bakıyorsunuz?

***** Türkiye’deki âlimlere ve halka ne nasihat ediyorsunuz?

***** Şeyh Ebu Muhammed El-Makdisi’nin (Allah onların muvaffak kılsın) “Tekfirde aşırılıktan sakındırmada otuz risale” adlı kitabının “Ayırım yapmaksızın seçimlere katılan herkesin tekfiri” adlı bölümündeki şu sözü hakkındaki görüşünüz nedir?: “Bu nedenle, kendisine hüccet ikamesi yapılmadan ve kanun koyan milletvekillerinin yaptıkları işin hakikatini ona bildirmeden, İslam dinine ve âlemlerin Rabbinin birlenmesine aykırı olan küfre sokan amellerden neyi işlediği açıklanmadan, onun benzerlerinin tekfirine kalkışmak yerinde olmaz. Buna rağmen (durum kendisine açıklanıp, gerekli hüccet ikamesi yapılmasına rağmen), onları seçmede ısrar ederse, küfre girer.”

Ve Cezakumullahu hayran.

**MUVAFFAKİYETİN ALLAH’TAN OLMASIYLA BİRLİKTE CEVABIMIZ:**

Hamd Allah’a salat ve selam seçilmiş kulu ve elçisinin, ailelerinin, ashabının ve onların yolunu takip edenlerin üzerine olsun.

Kardeşlerim bilin ki imana, doğruya, takvaya ve salih amele hidayet yalnızca Allah Azze ve Celle’nin mülküdür. Dilediğine ihsanı, keremi ve fazlı ile onu bahşeder, dilediğini de ondan yoksun bırakır. Allah Celle ve Alâ’nın yanında yaratılmışların en değerli ve en çok sevileni olduğu halde nebisi Muhammed aleyhissalatuvesselama dediği gibi. “Sen, sevdiğini doğru yola eriştiremezsin, ama Allah, dilediğini doğru yola eriştirir. Doğru yola girecekleri en iyi O bilir.” ***(Kasas 56)*** ve yine dediği gibi “Allah'ın saptırdığı kimseleri kim doğru yola eriştirebilir?” ***(Rûm 29)*** ve yine dedi ki “Sen, onların hidayet bulmalarını ne kadar tutkuyla istesen de, Allah, şüphesiz saptırdığına hidayet vermez, onlar için

yardım edecek yoktur" ***(Nahl 37)*** Nâfi ve başkalarının kıraatında "yuhdaa" meful binasıyla, yine dedi ki "İşte bu Kitap, Allah'ın doğruluk rehberidir, onunla istediğini doğru yola eriştirir. Allah kimi de saptırırsa artık ona yol gösteren bulunmaz." ***(Zümer 23***), "Allah'ın, saptırdığını doğru yola iletecek yoktur. Allah'ın doğru yola eriştirdiğini de saptıracak yoktur." ***(Zümer 36,37)***, "Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? Allah'ın izni olmaksızın, hiç kimse için iman etme (imkânı) yoktur. O, akletmeyenler üzerine iğrenç bir pislik kılar." ***(Yunus 99, 100)***, "Biz dilesek herkese hidayet verirdik, fakat cehennemi tamamen cin ve insanlarla dolduracağıma dair Ben'den söz çıkmıştır." ***(Secde 13)***. Bu (konuyla ilgili ayetler) Kur'ân'da çoktur.

İşte bu, ilk olarak Allah Azze ve Celle için, inanılması, itiraf edilmesi, kalbin onunla mutmain olması gerekendir. Eğer bu, kuldan hâsıl olursa, onun mevlasına yönelmesini gerektirir. Talebinde şiddetli bir arzuyla, yalvarır halde, hidayeti isteyerek ona sığınır ve korkarak, ürpererek, boyun eğerek, aczini, fakrini ve zayıflığını, cehaletini, zulmünü, nefsinin hatasını bilerek, hadisi kudside ki AllahuTeâla'nın şu sözünü zihninde canlı tutarak; "Ey kullarım benim hidayet ettiklerim dışında hepiniz yolunuzu şaşırmışsınız, o halde benden hidayet isteyin ki, sizi doğru yola ileteyim." ve sözünden önce lisanı hali ile "Ey Allah'ım sen beni hidayete erdirmezsen kim erdirir, Ey Allah'ım sen beni rahmetinle düzeltmez, fazlınla kuşatmazsan ve hidayetinle rızıklandırmazsan saparım ve helak olurum." (diyerek) o kapıyı daima çalar.

Sonra, Allah'ın kendisini hidayetin ilk makamlarına ilettiği mümin kul, şüphesiz hidayetin dereceler ve yüce makamlar olduğunu bilsin. Allah Azze ve Celle'nin dediği gibi "Hidayete erenlere gelince, onların hidayetlerini artırmış ve onlara takvalarını vermiştir." (***Muhammed 17)***, "Allah, hidayet bulanlara hidayeti arttırır." ***(Meryem 76)***. Bunun için Allah Azze ve Celle her gün defalarca hidayet istememizi bize zorunlu kıldı. İşte o her müslümanın üzerine vacip olan duadır, o namazlarımızda Allah'ın bize zorunlu kıldığı Fatiha'nın okunmasıdır. Ve onda da şu ayettir; "Bizi doğru yola ilet" ve bu Fatiha'nın özüdür. Çünkü bu ayet öncesinde, bu ayet için Allah'a hamd ve sena ile bir giriş ve hazırlık, sonra ondan yardım isteme vardır, bu ayetin sonrasında ise, SıratıMüstakim'in (doğru yol) manasının açıklanması ve AllahuTeâla'nın nimeti ile kendilerini hidayete erdirdiği, kendilerine ihsan ettiği ve kurtardığı seçilmiş ve seçkin kulları üzerine bahşettiği konuşmayı kapsamasıyla, duanın tamamlanması vardır.

Allahu A'lem şu hadisi kudsiye işareten; "Allah Teâlâ buyurdu ki: "Ben kırâati kulumla kendi aramda iki kısma böldüm, yarısı bana ait, yarısı da ona. Kuluma istediği verilmiştir. Kul: "Hamd âlemlerin Rabbine aittir" deyince, Azîz ve Celîl olan Allah: "Kulum bana hamdetti" der. "er-Rahmânirrahîm" deyince, Allah: "Kulum bana senâda bulundu" der. "din gününün sahibi" deyince, Allah: "Kulum beni övdü ve ta'zim etti" der. "yalnız sana ibâdet eder, yalnız senden yardım isteriz" deyince, Allah: "Bu benimle kulum arasında bir taahhüttür kuluma istediğini verdim" der. "Bizi doğru yola sevket, o yol ki kendilerine nimet verdiğin kimselerin yoludur, gazaba uğrayanların ve dalâlete düşenlerin değil" dediği zaman, Allah: "Bu da kulumundur, kuluma istediği verilmiştir" buyurur." ***(Muslim)***

Muhakkak hidayetin hâsıl olup tamamlanması için sebepler vardır; Hidayetin en önemli sebeplerinden biri, Allah'ın muvaffakiyeti ve zikrettiğim, ona sığınma, dua ve onu tenzihden (tüm noksanlıklar ve ayıplardan beri olduğunu itiraf) sonra doğru bir yol ve güzel bir kasıt üzere, kulun faydalı ilim talep etmesi, dinde anlayış, kavrayış sahibi olması (fakihleşmesi), hayra istekli olması, fazilet talep etmesi (daima daha iyi olmayı istemesi) Celil olan Allah'a hüsnü zan beslemesi ve

şüphesiz AllahuTeâla'nın bu işi bizim için kolay kıldığına ve kolaylaştırdığına itikat etmesidir. Allah Azze ve Celle'nin dediği gibi "Allah, size kolaylık diler, zorluk dilemez." ***(Bakara 185)*** ve yine "And olsun ki Kur'ân'ı, öğüt olsun diye kolaylaştırdık; öğüt alan yok mudur?" ***(Kamer 17)*** Allahu Subhanehu'nun dininin ve şeriatının bölümlerinin tümünün önem vermesi gösterdi ki, muhakkak o kolay, basit, hiç bir karışıklık, zorlaştırma, baskı, güçlük ve abartma içermeyendir. Allah Azze ve Celle'nin dediği gibi "Eğer Allah dileseydi size güçlük çıkarırdı." ***(Bakara 220)*** Yani sizi zorluğa düşürmede ve o da meşakkat ve darlıktır. Yani O ancak size rahmet olaraktan bunu yapmadı bilakis size kolaylaştırıyor, basitleştiriyor ve genişletiyor.

Nebi aleyhissalatu vesselamın dediği gibi "Mutenetti'ûn helak oldu" onu üç kere tekrarladı. (Müslim ve diğerleri) Ve onlar (mutenetti'un); derinleşenler, sözlerde ve fiillerde hudutları aşanlar, mubalağa edenlerdir, kelam ehlinin yolu üzere ince meselelerde suni araştırma yapanlardır. Kul yakîn sahibi olsun ki, muhakkak din ve akide Allah'a hamd olsun basit ve kolaylaştırılmıştır, hiçte öncesinde de şimdide de kelamcıların ve şer'i yollardan sapmış felsefecilerin istedikleri ve tasvir ettikleri gibi (karmaşık ve güç) değildir.

Böylece bize düşen, Allahu Tebareke ve Teâla hakkında, mukaddes olan isimleri hakkında, melekleri hakkında, peygamberleri hakkında, kitapları hakkında, dini ve şeriatleri hakkında, diğer geçmiş, şimdiki ve ahiretteki gaybları hakkında, itaat edenlerden ve asilerden diğer yaratıklar ve onların tuhaflıkları hakkında, Subhanehu ve Teâla'nın kaza ve kaderiyle alakalı olanlarda onu bilmek ve ona inanmaktır. Muhakkak kitap ve sünnet, icmali (genel) ve tafsili (ayrıntılı) olarak hepsini beyan etmiştir.

Ve her kim icmali olanı elde eder ve o kimseden teslim (onu kabul) hâsıl olursa, Allah'a hamd olsun işte o kurtulmuş, felah bulmuştur.

Ve her kime Allah tafsili bahşederse o daha iyi, daha faydalıdır. Allah'ın kendilerine, ilimden, marifetten, boyun eğmeden ve muvaffakiyetten açtığı kadarıyla mükelleflerin (sorumlu olanların) tafsilatıyla bilgisi böyledir.

Sonra ise, kul üzerine kendilerini bilmesi ve öğrenmeye gayret sarf etmesi gereken itikatların tafsilatlarının (furu' -fıkıh- ve akide meseleleri) ölçüsüdür. Bu, kendisinde yolun ince, kırılgan olduğu, kolay ve sağlam bir ibareyle kavranmasının zor olduğu bir alandır. AllahuA'lem.

Ancak bizim burada istenilen anlayışı belirleyen geniş hatlar şeklinde zikretmemiz mümkün olabilir ve diyoruz ki:

Bilinen odur ki faydalı ilim geneldir, herkesin öğrenmesi gerekli olan ilimde ondandır ve o farzı ayn olan ilimdir. Aynı şekilde farzı kifaye olan ilimde ondandır (faydalı ilimden). Şüphesiz âlimler rahimehumullah onu tafsilatlandırmışlardır. Yine, (faydalı ilimde) kişi şu ölçüyü de öğrenmesi gerekir; (İlmin,) İslam ve imanın ancak kendisiyle doğru olduğu ve vaciplerin edası, yaptığı amellerin doğruluğu kendisine dayananlardan olması. Genel olarak şeriat, dinde fakihleşmeyi emretti, ona teşvik ve sevk etti. Onun derece olarak en önemlisi ve yücesi akide, iman ve tevhid ilmidir. Kemale ermiş nefisler ciddi bir gayretle ilme heveslidirler (onun için çabalamaktadırlar), özellikle de akide ilmine. İmam ibni Teymiyye rahimehullah dedi ki: "Kalbinde en az derecede hayat ve ilme istek ya da ibadete heves olan kimse, bu bapta araştırma yapar, ondan soru sorar ve o bapta hakkın bilgisi onun hedeflerinin en büyüğü ve isteklerinin en yücesi olur. Kastım o ki, onun itikadının gerektirdiği şeyin

açıklaması, yoksa rabbin keyfiyetinin ve sıfatlarının değil. Kemale ermiş nefisler bu işin bilinmesine gayretli olduğu kadar hiç bir şeye bu kadar gayretli değildirler."

Bu tanım farzı ayn olan ilimlerle birlikte diğer faydalı ilimleri de içermektedir.

***** Hiç şüphesiz burada her müslümanın bilgi sahibi olması, bilmeyeninde kendisini öğrenmesi gereken akideden meseleler vardır. Aynı şekilde, işaret ettiğim gibi onların bilinmesiyle icmali iman ve nifaktan kurtuluş hâsıl olur. Aynı şekilde Şeyh Muhammed bin Abdulvehhab rahimehullah'ın telif ettiği "üç esas" kitabında işaret edildiği gibi, onda dedi ki: "Allah sana rahmet etsin, bilki muhakkak her müslüman erkek ve kadının şu üç meseleyi öğrenmesi ve onlarla amel etmesi gerekmektedir." Sonra onları zikretti ve dedi ki "Sana insan üzerine, kendilerini bilmesi gerektiği bu üç esas nedir? denilirse deki: Kulun rabbini bilmesi, dinini bilmesi ve nebisi Muhammed sallalahu aleyhi vessellemi bilmesidir." Burada kastedilen bilme icmalidir. Şüphesiz Allahu Teâla dedi ki "Bilki, Allah'tan başka ilah yoktur; kendinin, inanmış erkek ve kadınların günahlarının bağışlanmasını dile. Allah, gezip dolaştığınız ve duracağınız yerleri bilir." ***(Muhammed 19)***. Ve yine Azze ve Celle dedi ki "Asr'a and olsun ki, İnsan hiç şüphesiz hüsran içindedir. Ancak inanıp yararlı iş işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve sabırlı olmayı tavsiye edenler bunun dışındadır." ***(Asr suresi).***

***** Muhakkak kişinin, yaratıcıyı birlemenin, yüceltmenin ve takdis etmenin yanında imanını kuvvetlendiren, arttıran, doğrulayan ve onu afetlerde, hatalarda, sapmalarda ve sapkınlıklarda meydana gelen olaylardan emin bir yerde kılan her şeyi, genel olarak (icmali) olarak öğrenmesi talep edilmiştir ve buda mustehap (olması) ve vacip (olması) arasında dönmektedir. Öyleyse müslüman şu maksatlar için tevhid, akide ve iman "ilmini" öğrenir;

*****Amellerin kendisiyle doğru olduğu ve yine imanın kendisiyle doğru olup arttığı akidesini düzeltmek için,

***** Tevhidin vacip ve mustehap olarak eksiksiz, tam bir şekilde yerine gelmesi manasında gerçekleşmesi için,

***** Allah korusun, sapıklıklarda, küfürde ve şirkte vaki olan olaylardan emin olması için.

Onun için âlimlerden birçoğu, "tevhid" ve "akide" ilimlerinin ve "iman meselelerinin" yani onların ilmi fenler olduğunu göz önünde bulundurarak, onların derece olarak ilimlerin en şereflilerinden ve yücelerinden olduğunu belirlediler. Bu açık olan bir doğrudur. Akide ve tevhid ilminin meselelerinin ve alt dallarının (ayrıntılarının) öğrenilmesi de bu şekildedir. Öyleyse (akidede olan) vacip ve mustehabta ondandır.

***** Hiç şüphesiz ki batıl itikat caiz değildir ve muhakkak imkân dâhilinde münkerin izale edilmesi gerekir. Şüphesiz o da, şahısların ve konumların değişmesine göre farklılık gösterir. Şüphelere bulanmış kimse, bundan selim kalmış kimseden farklıdır. Aynı şekilde yüksek makamlar için hazırlanmış, ilim için, eğitim için, davet için, liderlik için ve bunlara benzer şeyler için gönderilen kimse böyle olmayan avamdan birinden farklıdır.

Allah'tan bizlere ve kardeşlerimize doğruluğu ilham etmesini ve bizleri fitnelerin saptırmalarından uzaklaştırmasını diliyoruz.

***Fayda:*** Kendisine fayda verecek olana ileten kitaplardan soran kimseye, Şeyh İmam Takiyuddin ibni Teymiyye rahimehullah verdiği cevapta dedi ki: "Muhakkak bu ümmet ilmi fenlerden bir fen yok ki girmemiş olsun. Ve Allah her kimin kalbini nurlandırırsa, ondan kendisine ulaşanla ona hidayet eder ve her kimi de kör ederse, kitapların çokluğu onun ancak dalaletini ve şaşkınlığını arttırır. Nebi sallallahu aleyhi vesellemin Lebiyd El-Ensari'ye dediği gibi: Tevrat ve İncil Yahudi ve Hristiyanların yanında değil miydi, onlara ne fayda sağladı? Azim olan Allah'tan bizleri hidayet ve doğrulukla rızıklandırmasını ve bize rüşdümüzü ilham etmesini, nefislerimizin şerrinden bizi korumasını, bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi saptırmamasını ve bize katından bir rahmet bahşetmesini diliyoruz, şüphesiz O Vehhab'tır". Hakka yardımcı olmasını umduğum bu girişten sonra - sualin cevabına bunu da dahil et - Allah'tan yardım dileyerek diyorum ki:

Cemaatul Kaidetil Cihad (el-Kaide) çatısı altındaki kardeşler Allah'a hamd olsun İslam dini, akidesi ve menheci üzere toplandılar. O da Muhammed sallahu aleyhi vesellemin getirdiği imandır ve ona severek, hürmet ve tazim göstererek ittiba, hükmüne boyun eğme, onunla ve onun dostlarından olmadır ve işte o İslam'dır, imandır. Muhakkak İslam beş şey üzerine bina edilmiştir; Allah'tan başka hak ilah olmadığına ve Muhammed'in sallallahu aleyhi vesellem O'nun rasûlu olduğuna şehadet etmek, namazı ikâme etmek, zekatı vermek, ramazan orucunu tutmak ve yol bulmaya güç yetirene hac etmektir. Ve İman, iman o ki, Allah'a, meleklerine kitaplarına, rasûllerine, ahiret gününe, hayrı ve şerriyle kadere inanmaktır.

İnsanların kendilerinden sordukları tafsilatlara gelince, zannediyorum ki soran da onu kastediyor. Çünkü, şüphesiz kendilerinden önceki ümmetlerde de olduğu gibi İslam ümmeti içerisinde de, dinde ihtilaflar, çekişmeler, bölünmeler vaki oldu. Buda, doğru ve doğrulanmış olan sallallahu aleyhi vesellemin, sahih ve sabit bir hadis olan, sünenlerde farklı lafız ve yollarla gelen ümmetin bölünmesi hadisinin tasdîkidir. O lafızlardan biri: "Yahudiler yetmiş bir fırkaya ayrıldılar, onlardan biri cennette yetmişi ateştedir, Hristiyanlar yetmiş iki fırkaya ayrıldılar, onlardan biri cennette yetbişbiri ateştedir ve Muhammed'in nefsi elinde olana yemin olsun ki benim ümmetim yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır, onlardan biri cennette yetmiş ikisi ise ateştedir. Denildi ki; Ey Allah'ın Rasûlu onlar kimdir? Dedi ki: Cemaattir" İbni Mace ve diğerleri, Elbani sahih olduğunu belirtmiştir.

Muhakkak ki bizler Allah'a hamd ile az önceki hadiste cemaat olmakla vasıflanan fırkayı naciyeden olmayı umuyoruz, bunun için çabalıyor ve çalışıyoruz, bununla (cemaat) kastedilen, ilk cemaat ve bozulmadan önceki cemaattir. Sahabenin âlimlerinden bazılarının dedikleri gibi ve onlardan biri olan Abdullah ibni Mes'ud radıyallahuanhın, muhadram tabiin olan Amr bin Meymun rahimehullaha dediği gibi: "Ya Amr bin Meymun, ben senin bu köyün en fakihi olduğunu zannediyordum, biliyormusun cemeat nedir? Hayır dedim. Dedi ki şüphesiz insanların çoğu cemaatten uzaklaşmışlardır, muhakkak ki cemaat, tek başına da olsan(da) hakka uygun düşendir." Başka bir rivayette İbni Mes'ud dedi ki: " –benim baldırıma vurdu- Vay sana! Şüphesiz insanların çoğu cemaatten uzaklaşmışlardır, muhakkak ki cemaat Allahu Teâla'nın taatına uygun düşendir." Naiym bin Hammad dedi ki: "Eğer cemaat bozulursa sana düşen cemaatin bozulmadan önceki halidir (ona uymandır) , tek başına olursan muhakkak ki o zaman sen cemaatsin." Bunu İbni Şamme Filbais ala inkarıl bid'i vel havadis'te zikretti ve dedi ki, bunu hafız Ebu bekir el-Beyhaki rahimehullah "Medhal" kitabında tahric etti.

Muhadram: Hem cahiliye devrinde hemde İslam'da yaşamış olan.

Olayı anlatan Amr bin Meymun'dur, kıssanın öncesinde geçen 'cemaat' kavramını yanlış anlaması üzerine Abdullah ibn Mesud ona doğrusunu bildirmiştir.

Aynı şekilde cemaatın vasfı şu şekilde de gelmiştir. Şüphesiz o "Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellem ve sahabesinin üzerinde olduğudur." Bu vasıf daha önce geçen vasfa da uygundur ve Tirmizi'nin Abdullah bin Amr bin As radiyallahu anhumadan merfu olarak yaptığı hadis rivayetinde olduğu gibidir. "Beni İsrail'in başına gelenler tıpatıp benim ümmetimin de başına muhakkak gelecektir, tâki onlardan biri eğer annesine aleni olarak varmışsa (zina etmişse) şüphesiz benim ümmetinden de bunu yapan kimse olacaktır, muhakkak beni İsrail yetmiş iki millete ayrıldı, benim ümmetim yetmiş üç millete ayrılacak ve bunlardan biri hariç hepsi ateşte olacaktır. Dediler ki o (kurtulan) kimdir Ya Rasûlullah? Dedi ki: Benim ve ashabımın üzerinde olduğudur (ona uyandır)." Ebu İsa (Tirmizi) dedi ki: Bu hadis hasen, garibtir, açıklayıcıdır, bu suretten başka onu bilmiyoruz. Elbani ve başkaları da bu hadisin sahih olduğunu belirtmişlerdir.

Bizler Rasûlullah sallallahu aleyhi vesellemin haber verdiği, farklı lafızlarla mutevatir olarak rivayet edilmiş olan, sahihaynda ***(Buhari ve Muslim)***, sünenlerde ve bunlardan başka hadis külliyatlarında geçen Et-Taifetul Mansura'dan (Yardım olunmuş topluluk) olmayı umuyor, çabalıyor ve çalışıyoruz. Ve o hadislerden biride, Muslim'in sahihinde Sevban radiyallahuanh'dan merfu olarak gelen şu hadistir: "Ümmetimden bir taife hakka yardımcı olmaya devam edecektir. Kendilerine muhalefette bulunanlar onlara zarar veremeyeceklerdir. Nihayet Allah'ın emri onlar bu haldeyken gelecektir." Ve Cabir radiyallahu anh'dan merfu olarak gelen hadiste "Ümmetimden bir taife, yardımcı olarak hak uğruna çarpışmakta kıyamet gününe kadar devam edecektir."

İnsanların kısımlandırdığı ve hakkında yazdığı gibi, bölümler üzerine icmali itikadın tafsilatlandırmasına gelince, muhakkak ki bizler, Kerim olan Rasûlümüzün -salavâtullahi ve selamuhu aleyhi- sünnetine, kendilerinden razı olunmuş ashabının sünnetine ve hidayete erdirilmiş olan hulefairraşidinin sünnetine tabi olan ehli sünnet vel cemaat ve ehli hadis nebevi eş şerif mezhebi üzereyiz. Kitab ve sünnetin nasslarında (metinlerinde) açık olan, o olduğuna üzerinde icma edilen de (bu yol) kaçınılmazdır, ihtimalli ve âlimler arasında ihtilaf vaki olanda ise delil, hüccet ve burhan nispetinde ilim ehlinin yolunu – Allah onlardan razı olsun – tercih ederiz. Hamd âlemlerin rabbine mahsustur.

Ya da; kitap ve sünnetin nasslarında açık olan, kaçınılmaz bir şekilde o olduğuna icma edilende (yine bu yol üzereyiz).

Bunun yanı sıra, daha öncede geçtiği üzere, akidenin düzeltilmesinin vacip olduğunun bilinmesi gerekir. Ancak bu, (her zaman için) kalplerin amellerinin düzeltilmesine fayda vermez, insanlardan nicelerini gördük ki, onlardan bir kimse, ehli sünnet itikatlarını bilmiş, onları nazari olarak ezberlemiş ve onlar hakkında tartışmalar yapıyor. Yine o kimse bununla birlikte, dini ince, emaneti zayıf, cihadda, emri bil maruf nehyi anil münkerde (iyiliği emredip kötülükten alıkoyma), hakka yardımda, dinin ikamesinden olan zorunlu vacipleri edâda faal olmayan, zındık ve tağut sultanların arasına atılmış, onların sofralarını yalayan, onların hediyelerinde ve yiyeceklerinde sıkıştırılmış, onların halini bildiği halde, dünya sevgisi ve onun kazançlarından olan mal ve makamı da içeren dünya süsünden dolayı onları savunuyor. Nazari olarak onun ehli sünnet vel cemaatin akidelerini bilmesi, ona intisap etmesi, lafızlarını ve kitaplarını ezberlemiş olması ona gerçek bir fayda sağlamadı. Bunun sebebi; o kimsenin dünyayı ve kirli, geçici ve fani lezzetini, baki ve eksiksiz olan ahirete tercih etmesidir. Yine o, kalpteki irade zayıflığından, yakîn ve sabrın azlığından kaynaklanmaktadır. Genel olarak şüphesiz o, Allahu

Teâla'nın onu (kendi nefsine) bırakmasından, ona muvaffakiyet vermeyerek onu terk etmesindendir. Allah'tan bizleri korumasını ve afiyet vermesini diliyoruz.

Bundan dolayı vacip, akidenin düzeltilmesi ve akidenin öğrenilmesidir ki o; kalbin sıhhatine, onun hayatına ve onu iman hakikatlerinden olan (şunlar) ile imar etmeye iletir; Allahu Teâla'yı bilmek, O'na saygı göstermek, O'nu hakkıyla takdir etmek, Allahu Teâla'yı ve O'nun emrini ve yasağını yüceltmek, şiarlarını yüceltmek, O'ndan korkmak, Azze ve Celle'den haşyet duymak, O'nun murakabesinin farkında olmak, O'nu –Teâla– sevmek, O'na (kavuşmayı) ummak, kalbin O'na bağlı olması, O'na karşı zillet içinde olmak, O'nun hükmüne bâtınında uyma, teslim olma, boyun eğme, O'na şükretme, O'nu zikretme -Celle ve Alâ-, O'na taatte sabır gösterme ve masiyetten kaçınma, O'nun takdir ettiklerine sabır gösterme, O'na tövbe etme ve O'na yönelip dönme, O'na tevekkül ve itimat etme, O'na güvenme, O'na hüsnü zan besleme -Azze ve Celle-, O'na teslim olma, nasibine, kaza ve kaderine rıza gösterme, kesin bir şekilde O'nun haberini, vaadini, tehdidini ve Nebi'si aleyhissalatu vesselamın getirdiği her şeyi tasdik etme, ibadetinde ihlaslı olma, niyetini saflaştırma ve Subhanehu ve Teâla'ya yönelme ve bunlardan başka kalbin amellerinden olan benzerleri (ile imar etmeye iletir) ki onlar takvanın, dürüstlüğün, zahirin kendisine tabi olduğu gizli ve bâtının doğruluğunun temelidir. Muhakkak takva tabiinden Talk bin Habib rahimehullahın dediği gibi: "Allah'tan sevabını umarak, Allah'tan bir nur üzere, Allah'a taat ile ameldir, Allah'ın azabından korkarak, Allah'tan bir nur üzere, Allah'a masiyeti terktir." Muhakkak şeriatların amacı, onların öğrenilmesi ve onlarla amel edilmesinin amacı, takvanın elde edilmesidir. Buda kulun Allah'ın kendilerinde (ayetlerde) dediği muttakilerden olması içindir: "Allah ancak takva sahiplerinden kabul eder" ***(Maide 27)***, yine Azze ve Celle dedi ki "Haberiniz olsun; Allah'ın velileri, onlar için korku yoktur, mahzun da olmayacaklardır. Onlar iman edenler ve (Allah'tan) sakınanlardır. Müjde, dünya hayatında ve ahirette onlarındır. Allah'ın sözleri için değişiklik yoktur. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur." ***(Yunus 62,63,64)*** ve Teâla dedi ki "güzel sonuç takva iledir" ***(Taha 132)***, "sonuç takva sahiplerinindir" ***(A'raf 128)*** ve haber verdi ki muhakkak genişliği gökler ve yer kadar olan cennet "takva sahipleri için hazırlandı." ***(Ali İmran 133)*** ve dedi ki "O cennet; biz, kullarımızdan takva sahibi olanları (ona) varisçi kılacağız." ***(Meryem 63)*** ve dedi ki "ahiret ise rabbinin katında muttakilerindir." ***(Zuhruf 35)*** ve yine dedi ki "Allah'a ve Peygambere itaat eden, Allah'tan korkan ve O'ndan sakınan kimseler, işte onlar kurtulanlardır." ***(Nur 52)*** ve haber verdi ki O "muttakileri sever" ve O "muttakilerle beraberdir" ve dedi ki "Şüphesiz Allah korkup-sakınanlarla ve iyilik edenlerle beraberdir." ***(Nahl 128)***. İşte, manası nusret, destekleme, imdat, yardım ve muvaffakiyet olan bu özel birliktelik… İşte o muhabbeti ve rızayı kapsar ya da zorunlu kılar. Takvanın kökü ve merkezi kalptedir. Eğer kalp onunla donanırsa doğru olur ve eğer kalp doğru olursa amellerde doğru olur ve istikamet de hâsıl olur. Sahihi Muslim'de ve diğerlerinde gelen hadiste Nebi aleyhisalatu vesselamın dediği gibi, "Takva buradadır, takva buradadır, takva buradadır" ve aleyhissalatu vesselam göğsüne işaret etti. Aynı şekilde Sahiheyn'de ve diğerlerinde Numan bin Beşir radiyallahuanhın Nebi aleyhissalatu vesselamdan rivayet ettiği gibi, "Dikkat edin! Muhakkak insan vücudunda bir et parçası vardır ki, eğer bu et parçası doğru olursa bütün vücut doğru olur ve eğer o bozulursa bütün vücut bozulur. Dikkat edin! İşte o kalptir".

**Özetle en önemli birliktelik sebeplerinden (bazıları şunlardır):**

***** Tefekkür ibadeti; O, Allah'ın kendisini emrettiği ve teşvik ettiği bununla birlikte insanların çoğunun kendisinden gafil olduğu ve kendisini yerine getirmede eksiklikler gösterdiği, ibadetlerin en yücelerindendir.

* Kalbin ve nefsin durumlarını, onların hastalıklarının tedavisini gözeten, onların güzel ahlak, faziletler ve güzel edeplerle nasıl sağlamlaşıp, süsleneceğini gözeten, ahlak, terbiye ve tezkiye kitaplarının okunmasına ihtimam gösterilmesi.

* Farzlara ve vaciplere ihtimam göstermekle nefsin ibadetten payını alması, sonra nafile ve Allah'a yaklaştıran ibadetleri çoğaltmaya çalışması ve insanın kendisi için belirlediği gizli ibadet ya da ibadetlerin olmasına çalışması.

* Kendilerine uyma ve benzeme hâsıl olması için, önceki geçmiş salihlerimizden (selefimizden), imamlarımızdan, ümmetin seçkinlerinden olanların siyerlerini, hayat hikâyelerini ve haberlerini okuyarak durumlarını bilmek.

* Allah'ın güzel isimlerini bilmeye özen gösterme, onları ezberlemeye ve manalarını bilmeye, onlardan etkilenmeye çalışma, buda bu ilmi talep edip onun hakkında okumakla olur. Bu ilim hakkında eski ve yeni tasnif edilmiş kitaplar vardır ve onların muasır olanlarının en güzellerinden biride El-Kahtani'ye ait olan "Kitap ve sünnetin ışığında Allah'ın güzel isimlerinin şerhi" adlı kitaptır. Bu ilim (ile ilgili malumatlar) tefsir kitaplarında, hadis şerhlerinde ve başkalarında gerçekten çoktur.

* İnsanın bildiği ile amel etmesi… Faydalı ilimlerden (olan); fıkıhtan, ahlaktan ve Mustafa sallallahu aleyhi vesellemin sünnetinden her ne biliyorsa, azda olsa – onu tespit edip sahih olduğunu öğrendikten sonra – uygulaması. Şüphesiz o (kimse), Allah kendisine ilim ve amelden, fazlasını açsın diye o faydalı ilimle amel eder.

Şu ana kadar akidemiz (el-Kaide'nin akidesi) hakkında geçenler, soranlara anlaşılır olduysa, muhakkak açığa çıktı ki biz ehli sünnet vel cemaatin asıllarından olana itikat ediyoruz. O da; "Şüphesiz din ve iman, söz ve ameldir; kalbin ve dilin sözü, kalbin, dilin ve azaların amelidir ve yine muhakkak iman itaat ile artar, masiyet ile eksilir." Yine şüphesiz bizler ircanın her çeşit ve sûretinden beriyiz.

Hak olan, şüphesiz irca değişken suretlerde, çeşit çeşit kalıplarda, değişik şekiller ve süslü ibareler alan kötü, tehlikeli bir anlayıştır. Ondan değişik dönem ve konumlarda pek çok muhtelif örnekler, apayrı tehlikeler zahir olmaktadır. Ancak her kim, Kurân ve sünnetin getirdiği, sahabe ve tabiinden selefi salihin ve onlara güzel bir şekilde tabi olanlarında üzerinde oldukları ve dine uygun düşen hakkı bilirse, muhakkak ki o Allah'ın dilemesiyle ondan, (kendisini koruyan) bir sığınakta olur.

Öyleyse, ircanın çeşitleri, kısımları ve suretleri çoktur. Öncesinde de şimdide de âlimlerimiz onları açıklamış ve onlar hakkında uyarmışlardır. Onların (ircanın çeşitleri) çirkinlikte ve fesatta dereceleri vardır. Bunun üzerine ben, uyarmak ve inkâr etmek babından, onları açıklama yönünden, onlardan kendisini (irca) kavramanın kolay olduğu bazılarını zikrediyorum.

**Onlardan birisi** ve bu en kötüsü ve aşırılıkta en ilerisi olan; imanın sadece bilme olduğu sözüdür. Yani kalp ile bilme, yani kim Allah'ı kalbi ile bilirse hatta kendisinde tasdik hâsıl olmasa bile – imkansız olmasa bile, bilme ile tasdikin arasını ayırmak gerçekten çok zor olmasıyla birlikte – o mümindir. Onların yanında kesin tasdik, ikrar, İslam'ın ve imanın alametlerini söyleme ve ameller bunların tümü imanın isimlendirmesine girmez. İşte bu Cehmiyye'nin sözüdür. Ve bunun manası, bu bilme kimde bulunursa, o kimsenin dilinden, azalarından ne çıktığına aldırmadan, hatta lisanı ile küfrü açığa vursa bile Allah'ın hak ilah olduğunu bildiği sürece, o kimsenin mümin olmasıdır. Onların mezhebi, Şeytan'ın, Firavun'un, Karun'un, Haman'ın, Ebu Cehil'in ve onların benzerlerinin mümin olmalarını gerektirir. Küfür ve dalaletten Allah'a sığınırız.

Bu mezhep küfürdür, İslam milletinden çıkmadır. Kur'ân'a ve Muhammed aleyhissalatu vesselamın getirdiğine açık ve net bir şekilde zıttır.

**Yine onlardan bir diğeri** İmanın sadece dil ile ikrar olduğu sözüdür. Her kim dili ile imanı ikrar ederse kalbindekine aldırmadan o mümindir. Allah korusun. İşte bu Kerramiyye olarak bilinen topluluğun sözüdür. (Muhammed bin Kerram Es-Sicistani isimli şahsa nispeten.) Onların yanında münafıklar, dünyada imanı kâmil müminlerdir. Çünkü onlar dilleriyle imanı ikrar ediyorlar, ancak onlar ahirette ebedi ateştedirler. Allah'tan afiyet ve selamet diliyoruz. Hiç şüphesiz bu mezhep bozuktur, çelişkilidir ve muhakkak o, kitap ve sünnetin getirdiği hakka muhaliftir. Hiç şüphe yok ki, muhakkak münafıklar zahirde müslüman sayılıp, üzerlerine İslam hükümleri işletilse bile, onlar batında kâfirdirler, mümin değildirler. Ve onlar nifakları kati bir delille kendisine belli olmayanın yanında müslümandırlar (küfürleri içlerindedir), işte bu iman ile İslam arasındaki farkın açığa çıktığı durumlardandır.

**Yine onlardan bir diğer grupta** İmanın sadece kalp ile tasdik olduğunu söylediler. Yani ne dil ile ikrar nede azalarla amel ondan değildir. Bu Eşari ve Maturidi'lerden olan mütekellimlerin birçoğunun sözüdür. Onlar şunu demeye gereksinim duydular: Muhakkak dil ile ikrar İslam ahkâmının, sadece dünyada icrası için şarttır ve o imanın hakikatinden değildir. Aynı şekilde bununda batıl olduğunda, Kur'ân'nın ve sünnetin delillerine ve selefin icmasına açık muhalefetinde şüphe yoktur.

**Ve bu (sözü geçen) toplulukların hepsi şu sözü diyorlar:** İmanla birlikte hiçbir günah zarar vermez, aynı zamanda, imanın artıp eksilmesini de inkâr ediyorlar. Sapmaktan Allah'a sığınırız.

Ve onlardan: İmanın sadece kalp ile itikat (tasdik), dil ile ikrar olduğu sözdür. Ameller (uzuvların amelleri) imanın hakikatine (iman olarak isimlendirilmesine) dahil değildir. Ancak onlar dediler ki: Muhakkak uzuvların ameli iman için lazımdır.

İşte bu âlimlerimizin yanında fukahanın ircası olarak bilindi ve bu söz imam Ebu Hanife rahimehullaha, onun şeyhi Hammad bin Ebu Süleyman rahimehullaha ve bu ikisinden başkalarına da isnad edildi.

Şüphesiz o bir hatadır ve aynı şekilde kitap ve sünnetin nasslarının ve kendilerinden önceki selefin icmasının gösterdiğine muhaliftir. Ancak onun (bu görüşün) hakka olan muhalefeti önceki geçenlerin hepsinden daha hafiftir. Hatta ehli sünnet âlimlerinden bir cemaat dedi ki; şüphesiz onlar ve ehli sünnet vel cemaat arasındaki hilaf, lafzi ve görünürde kalan bir hilaftır.

Yine ircanın kötü, tehlikeli ve yenilenmiş sûretlerinden ve türlerinden ki onlar, kendisinden yukarıda zikrettiğim Cehmiyye mürciesinin ve benzerlerinin riddet içerikli itikatlarının açığa çıkmasıdır ki onların ihyası, yayılması ve süslenmesi tamamlandı. O (irca) ki zamanımızda heva ehli bidatçılardan olan kavimler bize onu gösterdi. Ve onlardan çoğu sultanlardan olan tağutların yaltakçılarından ve melikler dini ashabındandır. Seleften bazılarının, eskiden irca hakkında tabir ettiği gibi "O (irca) meliklerin sevdiği dindir."

**Onların sözlerinden bazıları şunlardır:**

***** İnkarsız hiçbir küfür yoktur.

***** Yalanlama küfrü dışında hiçbir küfür yoktur. Yani bu çeşitte küfür, yalnızca yalanlama küfrü ile sınırlanmıştır.

* Helal kabul etmedikçe hiçbir küfür yoktur. (Kur'ân'ın ya da sünnetin nassı ya da icma ile küfür olan amelin helal kabul edilmesi)

* İnanmadıkça (itikat etmedikçe) hiçbir küfür yoktur. Muhakkak (bu sözde) küfür sadece inanma ile sınırlanmıştır. Bunda uzuvların amellerinden olup ta, bizzat kendisi İslam milletinden çıkaran büyük küfürden olan hiçbir şey yoktur. Ancak onunla birlikte itikat olursa müstesna, onunla birlikte olan itikatta: Yalanlama, inkar ve küfrü helal görmedir.

* İnsanın küfre kastetmesi dışında hiçbir küfür yoktur. Yani kâfir olmayı kastedecek ve isteyecek, ta ki göğsünü küfre açtığı bilininceye kadar (küfre girmez).

* Amellerden, bizzat kendisi büyük küfre sokan hiçbir şey yoktur, bilakis onun büyük küfür olduğuna dair şer'i delil sabit olduğunda, onun manası, kalbi küfre delil olmasıdır!

Bunların hepsi bizim kendisinden beri olduğumuz kötü, tehlikeli ircanın farklı suret ve türlerindendir.

**Ehlisünnet vel cemaate gelince**; Allah onlara yardım etsin, izzetli kılsın ve kalabalıklarını çoğaltsın. Muhakkak ki onlar (daha önce) geçtiği üzere itikat ediyorlar ve diyorlar ki: Şüphesiz iman, sözdür, ameldir ve niyettir, artar ve eksilir, şüphesiz onun zıttı küfürdür: itikat ile şek ile söz ile fiil ile ve terk ile olur. Yine yalanlama küfrü ya da inkar küfrü ya da şek küfrü ya da red ve büyüklenme küfrü ya da yüz çevirme küfrü ya da cehalet küfrü olur. Yine diyorlar ki: Muhakkak şer'i delil ile İslam milletinden çıkaran küfür olduğu sabit olan, işte o küfürdür ve ona küfür denilir ve denilir ki: Onu yapan her kimse o da kâfirdir. Sonra ise muayyen şahıs (fail) için hükmün şartları bulunduğunda ve o hükme engel olabilecek maniler bulunmadığında o kişinin küfrüne hükmedilir**. Onda şöyle denilmez:** (yani, şer'i delille onun küfür olduğu sabit olduğunda) Hayır, (küfre girmez) ta ki failin küfre itikat edip etmediğine bakıncaya kadar, ya da onun bu küfür fiilini helal sayıp saymadığına bakıncaya kadar, ya da onun yalanlayan ve inkarcı mı yoksa değil mi? olduğuna bakıncaya kadar. Allah'ın bizleri hidayet üzere sabit kılmasını ve fitnelerin saptırmalarından bizleri korumasını diliyoruz.

**Önemli bir uyarı:** Bilinmesi gerekenlerden biride; Ehli sünnetten kimi âlimler, netlik bakımından az ve gizli dereceden bazen kendisinde irca olan, daha önce zikri geçen sözlerden bazısına uygun düşen söz söylüyor ve o aynı zamanda genel olarak ehli sünnet vel cemaat akidesi üzeredir. Ancak hata etti ve içtihadı onu, mürcienin bir sözüne uygun düşen, hak olduğunu zannettiği bir söze sevk etti, bu gibi durumda onu irca ile vasıflamada acele etmiyoruz. Şüphesiz onun hatasının beyanı ve o hatadan uyarmak için söz söylemek kaçınılmazdır. Mesela denilir ki: Şunda hata etti, mürcieye uygun düştü ve bir söz söyledi ki o söz onu mürcienin sözüne sevk etti ve o da şöyle şöyledir. Muhakkak insan kendisinde olanda çoğunluğa ve en belirgin olana isnâd edilir. Genel olarak herhangi bir kimseyi bidat ile vasıflamaktan dikkatli olmak, ihtiyatlı davranmak ve kaçınmak gerekir. Özelliklede âlimlerden ve fazileti zahir olan, hayrı ve isabeti çok olan ve onlardan sünnete olan iltizamı (tutuculuğu) bilinen, ona olan arzusu açık olan, onu savunması ve ona ittibaya çalışmadaki ısrarı bilinen kimseler hakkında.

**Soranın, "Tekfir meselesindeki sözünüz (görüşünüz) nedir? Sözüne gelince:**

AllahuTeâla'ya hamd ile cevabımız: Muhakkak tekfir meselesi İslam ve iman meselesinden bir bölümdür. Çünkü küfür imanın zıttıdır ve küfürden olan Allah'a şirk koşmakta, o da tevhidin zıttıdır. Ve Allah'a hamd olsun bizler tüm baplarda zikrettiğimiz gibi ehli sünnet vel cemaat mezhebi üzereyiz. Ve iman meselesinin ölçüsü, isim olarak verilmesi, onu bozanların ve zıtlarının bilinmesi, âlemlerin rabbi olan Allah'ın rububiyetinde ve uluhiyyetinde, isim ve sıfatlarında -Subhanehu- tevhidinin

(birlenmesinin) bilinmesi, onu bozan ve ifsad edenlerin bilinmesi, kâfirin kendisiyle İslam'a girip müslüman olduğu şeyin bilinmesi ve müslümanın kendisiyle İslam'dan çıkıp kâfir, mürted olduğu şeyin bilinmesi ondandır (tekfir meselesinden). Allah korusun. Bunların hepsinde bizler ehlisünnet velcemaatten olan âlimlerimizin ve imamlarımızın mezhebi üzereyiz.

Tekfir meselesi ve onda söz söyleme, akaid, iman ve tevhid kitaplarında ve fıkıh kitaplarında fukahanın riddete, –Allah bizleri ve sizleri ondan korusun– onun hükümlerine ve mürtedin hükümlerine bağladığı baplarda geçen, âlimlerin kelamlarının toplamından alınmaktadır.

Bunun için, tekfir meselesinin hükümlerini anlamada sadece tevhid ve akaid kitaplarında geçenlere itimat eden kimsenin yaptığı hatadan dolayı daima uyarıyoruz. Onlardan bir tarafta ısrarcı oluyor, sonrada "fıkıh" bilmeden, fukahanın sözlerini bilmeden, onların yollarını ve şerhlerini bilmeden hükümleri genelleştirmekte ısrar ediyor.

Asrımızda bu meselede, sözlü ve ameli ve bunların dışında İslam'ı bozanların beyanında pek çok derlemeler yazıldı, onlardan iyi olanlarda vardır, o seviyeye ulaşamayanlarda. İlim talebesi onlardan istifade eder, güvenilir âlimlere danışır, çelişkili yerlerde onlara müracaat eder, kitapların çokluğu noktasında Şeyhul İslam ibni Teymiyye'den geçen fayda'yı hatırlar ve Nebi sallallahu aleyhi vesellemin gece namazlarına kendisiyle başladığı şu duayı çokça yapar: "Ey Cibril'in, Mikail'in ve İsrafil'in rabbi, gökleri ve yeri yaratan, gizliyi ve görüneni bilen, ihtilafa düştüklerinde kullarının arasında hüküm veren sensin, beni izninle haktan ihtilaf edilende doğruya ilet, muhakkak ki sen dilediğini doğruya iletensin." Muvaffakiyet yalnız Allah'ın elindedir.

**Ve burada bu meselede (Tekfir Meselesinde) faydalı cümleler zikrediyorum:**

**İlk olarak:** Tekfir şahsın küfrü ile ilgili hükümdür. Bu onun en çok kullanımıdır. Bazen de fiilin tekfiri için kullanılır. Böylece onun manası; o zaman hüküm, mükelleflerin fiillerinden (yapma, terk, söz veya itikat ve ondan şek) falan fiilin bizim dinimizde ve şeriatımızda onun küfür ve İslam dairesinden çıkaran bir fiil olduğuna hükmedilmiş olmasıdır ve o ıstılahta mutlak tekfirdir.

**İkinci olarak:** Tekfir ister mutlak (ve o, yapma, terk, söz veya itikat ve ondan şek ile ilgili hükümdür) ister muayyen olsun (ve o, falan muayyen şahsa kesin bir şekilde kendisine küfrün uygulanmış olmasının, böylece onun İslam milletinden çıkmış bir kâfir olmasının, Müslüman olmadığının hükmüdür), o bütün şeri hükümler gibi şeri bir hükümdür. Onun hakkında Allah Azze ve Celle'den bir burhan, delil olmadan söz söylemek caiz değildir, bunun manası temiz şeriatın açık bir şekilde onu ifade etmesidir.

Kur'ân'dan ve sünnetten ve bu ikisinin manalarında onun muhakkak küfür olduğuna dair delil sahih olursa bizde "o küfürdür" diyoruz.

**Ve genelleştirerek diyoruz ki:** Her kim böyle yaparsa kâfirdir. Hükmü beyan etmek için, korkutmak, engellemek ve alıkoymak için.

Sonra muayyen şahıs, yani falan oğlu falan kişi ki ondan bu fiil vaki oldu. Tekfirin şartları sağlandığında ve küfre düşmesine mani olan engeller bulunmadığında onun kâfir olduğuna hükmederiz, işte bu: muayyen tekfirdir.

**Üçüncü olarak:** Onun (tekfirin) şer'i bir hüküm olduğunu bildiğimizde, sabit olmasının derecesi bakımından, onun yolunun diğer şer'i ahkâmların yolu olduğunu da biliriz. Ve onun kesin bir şekilde karara bağlanmış olması da ondandır (şer'i hükümden). Onun misali: Yahudilerin ve Hristiyanların kâfir olmaları, Rasûl sallallahu aleyhi vesellemin kendilerine gönderildiği müşrik arapların hali gibi olan, putlara ibadet edenlerin de böyle (kâfir) olmaları, aynı şekilde şu anda Hindistan'da hindulardan ineklere tapanların hallerinin ve yine budaya tapanlarında (Budistler) böyle olmaları, aynı şekilde bunlara benzeyen, İslam inancı dışındaki tüm dinler ve inançların sahiplerinin de (böyle olmaları) ve her kim herhangi bir vakitte İslam'a girmemiş ve ona intisap etmemişse (onunda böyle olması). Onların hallerinden Allah'a sığınırız. İşte bunların küfürleri yani kâfir olmaları kesindir ve o dinde bilinmesi zaruri olandır. Her Müslümanın onları bilmesi, kâfir olduklarına itikat etmesi gerekir.

Yine ondandır (Tekfir hükmünden) ki kendisine ilave edilmiştir. İslam inancından başka bir inanca geçtiğini açıklayan, ilan eden mürted gibi, Allah korusun Hristiyanlaşanlar gibi, İslam dinine olan küfürlerini ilan ediyorlar, onu terk ediyorlar ve Hristiyanların dinine geçiyorlar.

Sonra peygamberlik iddia edene tabi olanın küfrü ona yakındır, Allah'ın laneti üzerine olsun Museylemetul Kezzab'a tabi olanlar ve Ed-Decâcile'ye –ikisi de peygamberlik ilan eden yalancılardır - tabi olanlar gibi.

Sonra ona yakın olarak; Her kim açıkça net küfrü söylüyor, dine sövüyor ve şüphe götürmeyecek derecede, açık ve net olarak onunla alay ediyor, özelliklede bunu tekrarlamakla birlikte, bunlardan olan bir kimsenin küfrü Yahudi ve Hıristiyanların küfründen daha büyük ve açıktır. –Bunların hepsi mürted sınıfındadır – İşte böyledir.

Yine ondan olup, (yukarı da) geçenlerden daha aşağı olan, ehil fakihin hükmettiği içtihadi bir hükümdür. Şeriat ile hükmetmediği için küfre giren hâkimin hükmü gibi… Muhakkak ki o farklılık gösteren derecelerdedir: Onu (şeriatla hükmü) doğrudan terk edip, ondan hiçbir şeyle amel etmeyen bir kimse gibi ya da bazısını bırakıp bazısı ile hükmeden bir kimse gibi, öyle ki o hükmetmediğinde tevil ve özür sahibi olduğunu iddia edebilir ya da onun için iddia edilebilir. Yine o kimse ki kendisinde şüphe ve tevil olduğu tasavvur edilmiştir, başka bir kimse ki, değil (şüphe ve tevil ihtimali yoktur). Ve bunların benzerleri başka örnekler, o gerçekten çoktur.

Yine, kendisiyle (fiil) tekfir etmede, âlimler arasında ihtilaf vaki olan fiili mukeffir (tekfir edilmiş fiil) ile küfre giren kimse gibi. (Bu gibi durumda) bazılarının yanında tekfir ağır bastı, haç takmak ve tamamen namazı terk etmek gibi. İşte böyledir.

Şeyh Muhammed Enver Keşmiri dedi ki: "Tekfirin kaynağı yani (hükmün) kendisinden alındığı ve onun üzerine bina edildiği delil, bazen zanni olur, onun benzeri; cihad haletinde bir şahsın "Müslüman mı yoksa değil mi?" Diye tereddüt edildiğinde, zanla ameldir. Tekfirin ve nefyinin (aksinin) her durumda kati bir şekilde idrak edilmesi gerektiğinin zannedilmesi, gerekmez. Aksine, tekfir şer'i bir hükümdür, malın mubahlığına, kanın dökülmesine ve ateşte ebedi kalınacağına dönen hükümdür. Onun kaynağı, diğer şeri hükümlerin kaynağı gibidir. Bazen yakîn olarak idrak edilir, bazen zannı galip ile ve bazen de onda tereddüt edilir. Ne zamanki tereddüt hâsıl olursa, onda tekfirden geri durmak daha evladır." "İkfaru El-Mulhidin fi Daruriyyâti Ed-din" adlı kitabından El-Gazali'nin "Fît Tefrika" adlı eserinden istifade edilerek.

**Dördüncü olarak:** Fetva veren fakihlerden ihtilaf vaki olduğu gibi bir fakihten de, Mükelleflerin fiillerinden bir şeyin küfür olup olmaması hükmünde tereddüt vaki olabilir. Böylece failin üzerine küfür hükmünü vermede ihtilaf ve tereddüt vaki olur, yani; (meseleyi) ele almada, şartlarda, manilerde ve onların uygulanmasında ki ihtilaf sebebi ile muayyenin tekfiri.

**Beşinci olarak:** Geçene binaen İslam ehlinden birisinin tekfirine cüret etmek caiz değildir. Yani önceden İslam'ına hükmedilen, İslam akdi sabit olan kimse, ancak Allah Teâlâ'nın şeriatından (küfrüne dair) bir burhan (delil) olması hali müstesna. Çünkü tekfirle hüküm, işaret ettiğimiz gibi onun açıklığının ve subûtunun dereceleri farklılıklar gösteren şer'i bir hükümdür.

***** Muhakkak ondan (tekfir hükmünden) gerçekten açık olanını, Müslümanların tümü ya da onların çoğu ve orta yollu olanları onu bilir ve böylece bazen âlim ve avamdan olan onu bilmede eşit olabilir. Daha önce zikredilmiş bazı açık misaller gibi; Allah Azze ve Celle, Tebareke, Teâla ve Tekaddes'e söven, O'nun dinine söven, özelliklede tekrarlamakla birlikte şüphe götürmeyecek derecede açık ve net olarak onunla alay eden kimse gibi, şüphesiz bunun için bir âlimin onun hakkında fetva vermesine ihtiyaç yoktur, çünkü bütün insanlar bilmektedir ki bu amel İslam milletinden çıkaran büyük bir küfürdür, her kim bunu yapanı görürse ve o kişi (yapan) ikrah altında değilse (mesela azgın, haddi aşmış biri ona hapiste işkence yapmakla, onu o fiile zorlaması gibi) ve deli de değilse (şüphesiz deli müslüman, ona İslam ile hükmedilmiş olup riddeti sahih değildir) onun küfrüne hükmeder.

***** Gerçekten açık olmayana gelince, ondandır ki bazen ilim ehli arasında onun küfür amellerinden olup olmadığı hakkında ihtilaf vaki olur ya da şuna binaen onu yapanın tekfiri hakkında hilaf ve tereddüt vaki olur: Onun özrü var mı yok mu? Onun küfrüne hükmetmek için onun hakkında şartlar bulunup, maniler ortadan kalktı mı yoksa mevcut mu? İşte bu âlimlere bırakılması, ilim ehlinden olmayan kimsenin onun hakkında konuşmaması gerekendir. Çünkü o hatanın muhtemel olduğu yerdir ve özelliklede bu baptaki hata, tehlikeli ve onun işi zordur. Şeriatta haksız olarak müslüman birini tekfire cüret etme hakkında uyarı ve böylece tehdit vârid olunca, dinine ve ahiret kurtuluşuna hırslı olan mümin, tekfiri hak etmeyen kimseyi tekfir etmekten ve şiddetli tehdit ile (Allah'a) dönmekten korkar. Allahu A'lem.

AllahuTeâla'dan bizleri ve kardeşlerimizi hidayet ve doğrulukla rızıklandırmasını diliyoruz.

**TÜRKİYE VE ONUN VAKIASINDAN SÖZ ETMEYE GELİNCE;** onun tafsilata ihtiyacı var ve her bir meseleye özel bir şekilde bakmak gerekiyor. Daha önce geçenlerde zikrettiklerimin ışığında, kardeşlerin tümüne vacip olan; âlimlere sormaları ve mücerred olarak kitaplarda müelliflerin ibarelerinden okudukları ve anladıkları ile insanları tekfirde acele etmemeleridir. Şüphesiz ki bu çok çirkin hatanın sebeplerindendir. Çünkü avamdan olan kardeş o kitaplardan okuduklarını tatbik ediyor, belki anlamada belki de tatbikte hata ediyor ve belki de her ikisinde de hata ediyor ve bunun sonucunda büyük bir fesad hâsıl oluyor.

Bundan dolayı tekfir meselelerinin âlimlere bırakılmasını tekrarlıyor ve tavsiye ediyoruz. Gençler üzerine düşen onların (tekfir meselelerinin) –çoğunun–, kendilerinde ihtilaflar olma ihtimali bulunan içtihadi meseleler olduğunu bilmeleridir. Hiçbir kimse bir sözde, şeyhte, cemaatte taassup sahibi olmamalı, ihtilaflar sebebiyle kendilerinin tekfiri içtihad yolundan olan bir şahsın ya da insanların ya da bir taifenin tekfirinde bazılarının bazısına düşmanlık göstermemeleri gerekir. Bununla birlikte, ilim talebesinden her kime hakkın kendisi, araştırması ve görünümü açık olursa, onda mutmain olursa

onunla amel etsin ve her kime açık olmazsa dikkatli olsun, ondan (ihtilaflı olan tekfir meselesinde) herhangi bir şeyde kendisine muhalefet eden her bir kimse (onun yanında) özür sahibi olsun.

İşte doğru yol budur, burada bu yolun dışında doğru da yoktur, ıslahta yoktur. Olur ki gençler iyilik yaptıklarını, Allah'ın dinine yardım ettiklerini sandıkları halde, ifsad ediyorlar, dinden nefret ettiriyorlar, Allah yolundan uzaklaştırıyorlar ve şiddetli tehdite maruz kalanlar oluyorlar. Allahu Teâla buyurdu ki: "Yeminlerinizi kendi aranızda, bir bozuculuk unsuru edinmeyin; sonra sapasağlam basan ayak kayar ve Allah'ın yolundan alıkoyduğunuz için kötülüğü tadarsınız. (Ayrıca) Büyük azapta sizin içindir." **(Nahl 94)**, İbni Kesir rahimehullah dedi ki "Allahu Teâla, ayağın sebatından sonra kaymaması için, kullarının yeminlerini kazanç vesilesi yani hile ve tuzak edinmelerinden dolayı uyardı. İstikamet üzere olan, (ancak) Allah yolundan caydırmayı kapsayan bozulmuş yeminler sebebiyle ondan sapan ve hidayet yolundan kayan kimse buna misaldir. Çünkü kâfir, müminin önce kendisiyle ahidleşip sonra ahdini bozduğunu gördüğünde artık onun dinine güveni kalmaz ve onun yüzünden İslam'a girmekten uzak durur." Bu Allah'ın yolundan uzaklaştırma ve onda vaki olan bu şiddetli tehdit, yeminleri hafife alma, onları hile ve tuzak vesilesi edinme sebebiyle olursa, muhakkak tekfir hükümleriyle oynama ve onlarda cehalet, aşırılık, taassup ve aceleyle davranma sebebiyle Allah'ın dininden nefret ettirme ve ondan uzaklaştırmadan dolayı vaki olan, ondan çok daha fazla büyüktür. Mücahid gençler ve Allah'a davet edenler ondan şiddetli bir şekilde sakınsınlar. Allah muvaffakiyetin (başarının) sahibidir.

**Bazı şeylere işaret etmem kaldı:**

**Kendilerine işaret edilmiş olunan Şeyh Abdulkadir bin Abdulaziz'in kitaplarına gelince;** onlar kendilerini (müellifin) "El-Cami fi talebil ilmiş şerif" isimli kitabında göstermektedir. Muhakkak biz ve bizden başkaları da daha önce bu kitapta olan bazı menheci ve cüzi hataları beyan ettik, onlara müracaat et. Ve ben Türk kardeşlere özelliklede bu kitaptan sakınmalarını tavsiye ediyorum, muhakkak o (kitap) istifade etme açısından, ilimleri öğrenmiş, onlardan içmiş, onlarda kendisi için güzel bir temel kurmuş bir ilim talebesi dışında kendisinden neredeyse hızlılık ve aşırılıktan emin olan istifade sağlanmayacak derecededir. İlim talebesi olmayan kimseye gelince, bu kitap ona zararlıdır ve hakkında tehlikelidir. Muhakkak bana ulaştı ki, bazı Türk kardeşler onu Türkçe'ye tercüme etmek istiyorlarmış. Ben onları şu iki sebepten dolayı uyarıyorum; birincisi az önce geçen sebeptir, İlmi fenleri öğrenmiş ve uygulamış olan bir ilim talebesi dışında ondan istifade edilmez ve bu ilim talebesi bulunduğunda efdal olanı o kitabı olduğu hal üzere, Arapça olarak okumasıdır, yani tercümesiz. İkinci sebep: Bir kitabın tercümesinin son derece zor olmasıdır ki öyledir. Muhakkak tercüme, ehlinin ve yeteneklerinin olduğu bir ilim ve fendir. Yine öyledir ki bir kitabın tercümesi, Arap dilinde, fıkıhta ve şeriatta her ikisinde yetkili bir bilene ihtiyaç duyar ve bunun bulunması da nadir olmaktadır. Kendisinde iyi bir aşinalık olmadan, fıkıh ve dini ilimler olmadan, Arapçadan bildiği az veya orta bir şeyle kardeşlerden bazılarının onu tercümeye cüret etmesine gelince, kendisi iyi yaptığını zannederken, şüphesiz o saptırır ve ifsad eder. Tercümenin sıhhatini, inceliğini, eksiksiz ve doğru olarak, manaların belirlenen dile aktarılmasını kapsayan gerekli ehliyet olmadıkça buna atılmak caiz değildir. Bunun gibisi çoğunlukla, inceleyen, kabiliyetli çok sayıda mütercimlere ihtiyaç duyar.

Sonra, davet kitapları, akide kitapları, fıkıh ve terbiye kitaplarının tercüme edilmesi ve insanlar arasında basit fiyatlarla yayılması daha layık ve daha iyidir. Hamd Allah'a mahsustur.

**Şeyh Ebu Muhammed El-Makdisi'nin kitaplarına edilen işarete gelince;** ben hangi kitabın kastedildiğini bilmiyorum ancak bu bapta Şeyh Ebu Muhammed El-Makdisi'nin sonradan telif edilmiş kitaplarının en iyilerinden Er-risaletus Selasiniyye'dir ve ben onun okunmasını tavsiye ediyorum.

**Seçimlere katılmaya gelince;** aslı onun caiz olmadığıdır çünkü o: Demokrasi olarak isimlendirilen nizamın uygulanması için, ona destek vermek ve güçlendirmektir, hatta o – görünürde bile olsa – bu küfür nizamını uygulamadır, ona adapte olmadır. Çünkü o, genelde ya da bütün durumlarda Türkiye vakıasında ya da ona benzeyenlerde, kâfir partilerden bir partiyi desteklemek ya da kâfir parlamentonun bir üyesini ya da başkanını aday göstermek kaçınılmazdır. Eğer seçim parlamento üyelerini belirlemek için olursa; bu, Allah'ın izin vermediği kanunları koyan şirk meclisine katılanlar için, seçme, yardım ve destek anlamına gelir ve bu da küfürdür. Bundan dolayı seçimlere katılmak caiz değildir.

Şüphesiz bazı muasır âlimler bir meseleyi tartışmaya açtı ve o: Burada, İslam adına (mesela, zanlarınca islami parti olarak isimlendirmeleri ile) başkanlığa aday olan bir üye ya da dine düşmanlığını açığa vurmayan milliyetçi bir parti ya da düşmanlığı şiddetli olmayan, din ehline yumuşak davranan (bir parti) ile ateist, laik olan, İslam'a, Şeriat'a olan küfrünü ve düşmanlığını açıklayan, yahudi ve hristiyanlardan olan kafirlere son derece bağlı, dostluk gösteren diğer adaylar arasında rekabetin olması var. Aynı şekilde Müslümanların azınlık olduğu kafir beldelerde de (durum) böyledir. Bunun üzerine deniliyor ki: (Asıl) zararı def etmek için, İslam'a ve ehline zararın daha az olması için Müslümanların oylarını vermeleri (caiz değil mi)? Tüm o adayların kâfir olduklarını, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyeceklerini bilmekle birlikte, kesinlikle onlar (Müslümanlar) onlardan razı olmayarak ve hükümlerini kabul etmeyerek, ancak büyük zararı def ederek zararı hafifletmek için oy kullandılar.

Kendilerini daha güçlü ve doğruya yakın gördüğümüz o ki: Onlar için oy kullanmak caiz değildir. Çünkü biz oy kullanmayı kâfir için, ona yardım, küfrî partisel programına destek olarak karar verdiğimizde, (doğru olan) kast edenin kastı o ise onun küfür olmasıdır. **Şüphesiz, zararı def etmekteki iradeden söz eden örnek gibi küfre cüret etmek caiz değildir. Çünkü söylenilen bu büyük zararı def etmek sağlam değil şüpheli bir durumdur.** İslam'ı iddia edenin – İslami olduğunu zannettiği bir partiye müntesip – kazanmasının zararının daha büyük olmayacağını nereden biliyoruz. Belki de İslam'a ve ehline, aşamalı olarak küfür ve düşmanlık cihetinden daha çok ve net olan adayın kazanması, İslam ve ehlinin akıbeti için, insanların mukavemete ve mücadeleye girişmek için istekli olmaları ve hazırlanmaları ile hayır olabilir. Yine davetçilerin ve mücahidlerin, halkı harekete geçirmek ve onların durumlarını Allah yolunda cihad için pekiştirmeleri için verilmiş bir fırsatın ortaya çıkması açısından hayır olabilir.

Ancak her halükârda bu tevil ve şüpheye bulaşan kimse tekfir edilmez. İşte bu, meselenin zikredilmesinde kastedilmiş olunandır. Mücahid gençlere düşen bu gibi durumda tekfirde dikkatli olmalarıdır. Şüphesiz onlar bunu yaparlarsa günah işlemişlerdir, ifsat etmişlerdir, başarısız olmuşlardır ve Allah yolundan alıkoymuşlardır. Ancak kim öğrenir ve dinin ahkâmını iyi bilirse, ona düşen insanlara hakkı duyurması ve onları doğruya davet etmesi ve onlara açıklamasıdır. Başarı Allah'tandır.

**Türkiye ve ona benzeyen küfür ve riddet devletlerinde orduya girmeye gelince;** Caiz değildir çünkü o mürted devletin ordusudur ve kim bu orduya iştirak ederse, ona asker olursa böylece o kâfirlerin ordusundan bir askerdir, onlara istekli, kalabalıklarını çoğaltan, devletlerinin, nizamlarının, kanunlarının himayesine yardım için hazır bir askerdir. Çünkü genelde bu orduya giriş, konulmuş olan kanunlara yardımdan başka, diğer küfür işlerini de içeriyor ve çoğu zaman masiyete, günaha ve şeriata muhalefete düşmeye götürüyor. Asker, küfür kelamını duyuyor ve belki de küfür kelamına ya da ameline zorlanıyor, kâfir tagutların tazimi gibi, lanetli Atatürk gibi, Türkiye devletine ve

kanunlarına, bayrağına tazim gibi, onu korumaya ve onun uğrunda ölmeye yemin gibi ve daha başkaları.

Bu orduya girmek caiz değildir bilakis onun aslı küfür olmasıdır, Allah korusun.

***Ancak her orduya gireni tekfir ediyor muyuz? El-cevap:*** Afiyet ve genişlik durumuna (onlarla harp durumunda olmadığımızda) gelince, hayır etmeyiz. Bilakis, ta ki onun haline bakıncaya kadar (hüküm vermeyiz), sonra riddet babında ve tekfir meselesinde belirlenmiş olanın uygunluğuna göre onun hakkında hüküm veririz. Nitekim daha önce onun usulüne işaret edildi. **Çünkü o insanlar için orduya girişte, onların tekfirini engelleyen özürler olabileceği tasavvur edilebilir.** Hakim devlet sultasını bir tarafa bırakaraktan, giren kişinin dinini muhafaza ettiği, küfre ve masiyetlere iştirak etmediği yönündeki iddiasıyla birlikte, tevil ve ülke ordusu olması zannı gibi ya da bu meseledeki bu caiz mi yoksa değil mi sözünü bir tarafa bırakaraktan, mürted devlet ordusu olduğunu bilen, ancak o ordu kademelerinde yükselerek sultaya karşı inkılap yapmayı isteyerek giren kimse gibi, ya da cihadi bir amaca ulaşmak için giren kimse gibi, ya da ikrah (şer'an muteber ikrah) ile mazur olan kimse gibi ya da o zorla yapılanın, şer'an muteber ikrah olduğuna dair tevil gibi. Allahu A'lem.

**Savaş zamanına, mürted devletlerden biri ile harbe ve savaşa girmemiz durumuna gelince;** Şüphesiz biz onların ordusuyla İslam şeriatından uzak duran mürtedlerle savaşır gibi savaşırız. (Ordularının) fertlerine gelince, kendisini küfürden kurtaracak bir özrünü bilmediğimiz kimse, onu kâfir kabul eder, savaş hükümlerinde ve malı almada ona kâfir muamelesi yaparız. Öyleyse asıl olan, o anda onların ordularına, mürtedlere yapılan muamelenin yapılmasıdır, onlarla olmakta mazur olanın hali müstesna. Nitekim buda bilinen ve denenmiş olduğu üzere nadirdir, azdır.

Bizim burada, bu meselenin kendisinde çok söz söylenen mesele olduğunu uyarmamızla birlikte, onun hakkında tartışma ve münakaşa şekilleri pek çok oldu, o meselede detaylar ve tafsilatlar harekete geçirildi, onların bazısı hükme etki eden faydalı, bazısı ise cedelleşmeler türünden, kavgadan öteye gitmeyen, ameli bırakıp sözle meşgul olma babındandır. Yine biz mücahid gençler arasında çoğunlukla neyin tartışıldığını ve onda sürekli bir şekilde neye daldıklarını biliyoruz: Genel olarak bu taife mürted mi yoksa onlar muayyen olarak mı mürtedler… ? Bizim buradaki sözümüz cihad ahkâmı ile bağlantılı olduğundan, ister bununla ister onunla denilsin, bu tafsil ve tefsir ile alakalı olan büyük bir fayda görmüyoruz, her iki durumda da onlara savaşta ve malı almada mürted muamelesi yapılıyor ve bu özet olarak burada durumun gerektirdiğidir. AllahuA'lem.

**Türkiye halkına nasıl bakıyorsunuz? Sualine gelince;**

Biz Türk halkına, genel olarak müslüman bir halk olarak bakıyoruz ve şu ibareyi telaffuz ediyoruz: "Müslüman Türk Halkı" ve buna benzer ibareler kullanıyoruz, onlar diğer Müslüman halklarımız gibidir.

O asla ve galibe binaendir. Asla gelince; Türk halkının, müslümanların çocukları müslümanlar olduğu aşikârdır ve onlardan yetişen (birinin), yetişip büyümesinden beri ve devamlı olarak İslamı (iki şahadeti) söylüyorlar ve onların davası İslam. Galibe gelince, çünkü biz halkın çoğunun Allah'a hamd ile gerçekten müslüman olduklarını zannediyoruz. Her ne kadar Türk halkının içinde, Hristiyanlardan (Ermenilerden ve onlardan başkaları), Yahudilerden olan aslî kâfirler, laik olup dinden tamamen soyutlanmış her şeyi mubah kabullenenlerden olan zındık ve mürtedler, Nusayriler (Aleviler) gibi, kabirlere ibadet eden aşırı sofiler gibi İslam'a müntesip kâfir fırkalar, sapmışlar ve onların benzerleri

olsa da, Türk halkının avamının çoğunluğu; şehirlerde, köylerde, kasabaların içinde, etrafında ve derinliklerinde, onlar çoğunluk olanlardır ve onlar genelde ve toplamda sıhhatli bir şekilde İslam üzere kalanlardır. Allahu A'lem. Onların çoğunluk olmadığı takdir edilse bile, ta ki kâfirlerin adedinin ve hacminin üstün olduğu neticesini çıkarıncaya kadar, sayarak incelememiz hikmetten ve sağduyudan (aklı selim den) değildir. Bilakis aslın ve galibin birlikte bulunup ağır basmasıyla, hayra yorma ve ona meylin ağır basmasıyla birlikte zikrettiğimiz zahir olan ile yetiniriz.

Diğer taraftan "Müslüman halk" ibaresinin en kötü ihtimallerde bile "olduğu hali dikkate alma" üzerine yorulması mümkündür. Böyle olması, edebe de onda güdülen siyasete de aykırı olmaz. Allah en iyi bilen ve en hikmetli olandır. Lâ havle ve lâ kuvvete illa billâh.

**Şu sözünüze gelince: Türkiye'deki âlimlere ve halka ne nasihat ediyorsunuz?**

Biz âlimlere nasihat ediyor ve onlara vacip olan kıyamı hatırlatıyoruz. Allah'ın onlara emrettiği gibi; "Hani kitap verilenlerden: "Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz" diye kesin söz almıştı." ***(Ali İmran 187),*** Allah'ın kendileri hakkında şöyle dediği kimseler olmalarından sakındırıyoruz; "Ey iman edenler, gerçek şu ki, (yahudi) bilginlerinden ve (hristiyan) rahiplerinden çoğu, insanların mallarını haksızlıkla yerler ve Allah'ın yolundan alıkoyarlar. Altını ve gümüşü biriktirip de Allah yolunda harcamayanlar... Onlara acı bir azabı müjdele." ***(Tevbe 34)*** Bilmeleri gerekir ki insanlar onlara bakıyor, eğer onlar istikamet üzere olurlarsa insanlarda istikamet üzere olurlar, eğer onlar bozulursa insanlarda bozulur. Bu büyük bir emanettir ve onlara düşen ilimleriyle, davetleriyle, dilleri ve sözleriyle, kalemleriyle Allah yolunda cihad etmeleri, hakka ve ehline yardım etmeleri ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmamalarıdır. İlme müntesip herkesin bilmesi gerekir ki şer'i delillerin ve algılamanın gösterdiği gibi âlimler sınıf sınıftır.

***Din ve ahiret âlimleri;*** bunlar Allah'ın yanındakini tercih ederler, Allah korkusu onları dizginler, ilim onları Allah'ın hakkını yerine getirmeye sevk eder. Ve onlar kazananlardır, felah bulanlardır, Allah'a bağlı olanlar, Allah'a yardım edenler, O'nun yanındakileri umanlardır.

***Dünya âlimleri;*** onların maksadı, ilimleri ile dünyayı ve onun kırıntılarını talep etmektir. İlmi ve dini geçici gayeleri için kullanırlar; mallar elde etmede, yiyeceklerin ve içeceklerin, meskenlerin, manzaraların ve daha başkalarının lezzetlerinden faydalanmada ya da makam, mevki elde etmede ve yeryüzünde büyüklenmede kullanırlar.

***Yine bu ikinci kısımdandır ki:*** Kalabalıkların âlimleri, onların hedefi insanların rızası ve onların yanında itibar elde etme, şöhret ve toplumsal güçtür.

Öyleyse onlara düşen felaha erenlerden olan birinci kısımdan olmayı seçmeleri ve Allah'ın yanındakileri fani olanlara tercih etmeleridir.

**Türkiye'deki halka nasihatımıza gelince;** Nasihatımız, Allah'ın kendilerini boş yere ve başıboş yaratmadığını hatırlatmamızdır. Ve onlar aynı şekilde mesuldürler ve yükümlüdürler. Onlara düşen, yalnızca Allah'ın ubudiyyetini (kulluğunu) yerine getirmeleri, Allah Azze ve Celle'ye itaat üzere dosdoğru olmalarıdır. Yine, sırların açıldığı zaman olan kıyamet gününde ve her kulun fert olarak ve tek başına rabbine geleceği günde, onların kendilerine fayda vermeyeceğini bilmeleridir. (Kişi) hak yoldan saptığında, sapıklık içine girdiğinde, döndüğünde ve helak yolunu tuttuğunda, onlar kendisine fayda vermeyecektir ve aynı şekilde, hiçbir kimseye de şöyle demesi de fayda vermeyecektir: Muhakkak ben falana ya da büyüklerden, liderlerden, şeyhlerden, babalardan, atalardan bilmem

kime tabi oldum. Muhakkak Allah, bu peygamber, din ve Kur'ân ile insanlığa hücceti ikame etmiştir. Allah Subhanehu ve Teâla yarattıklarının tümüne gerekçe göstermiştir.

Dînî ilmi öğrensinler, kitap ve sünnete tutunan sıdk ve doğruluk ehlini seçsinler ve onlarla beraber olsunlar, AllahuTeâla'nın muradından (neyi istediğinden) ve hükümlerinden sorsunlar ve o hükümleri bilmeyi ve anlamayı talep etsinler. Allah'a, dinine ve onun dostlarına yardım edenler olsunlar.

Muhakkak ki Türk halkı büyük bir millettir. Allah onları İslam'a girdiklerinde izzetli kıldı, yine onun sebebiyle bereketli kıldı ümmetler arasında onlar için, yeniden İslam'a dönüp sarılmadıkça izzet olmayacaktır. Ne batının nede doğunun içine atılmakla ve nede demokrasiden, laiklikten ve onlardan başkalarından olan kâfirlerin menheclerine tabi olmakla (izzet bulamayacaklardır). Onların hepsi bir kısımda, İslam ise dünyada Allah'ın dini, hürriyet, izzet, değer, şan ve saadet dini, ahirette ise kurtuluş dini olarak diğer bir kısımdadır. Allah dilediği kimseyi doğru yoluna iletir.

***Şu sözünüze gelince:*** Şeyh Ebu Muhammed El-Makdisi'nin – Allah onu muhafaza etsin – "Tekfirde aşırılıktan sakındırmada otuz risale" adlı kitabının "Ayırım yapmaksızın seçimlere katılan herkesin tekfiri" adlı bölümünde ki şu sözü hakkındaki görüşünüz nedir? : "Bu nedenle, kendisine hüccet ikamesi yapılmadan ve kanun koyan milletvekillerinin yaptıkları işin hakikatini ona bildirmeden, İslam dinine ve âlemlerin Rabbinin birlenmesine aykırı olan küfre sokan amellerden neyi işlediği açıklanmadan, onun benzerlerinin tekfirine kalkışmak yerinde olmaz. Buna rağmen (durum kendisine açıklanıp, gerekli hüccet ikamesi yapılmasına rağmen), onları seçmede ısrar ederse, küfre girer."

Diyoruz ki; bu sözde ittifak ediyor ve onu doğru görüyoruz ve bu umum ve geneldir.

Fakat kim bu seçmene hücceti ikame ediyor ve ne zaman onun üzerine hüccet ikame edildi ve şüphesi zail oldu (sona erdi) deniliyor. Aslen onun gibisi, şüphe etrafında kendisine denilenleri anlıyor ve idrak ediyor mu? İşte bu durumların tam bir şekilde gözetilmesi gerekiyor, sadece "falana ya da filana muhakkak hüccet ikame edildi ve o müstekbir bir ısrarcı oldu, sanki onu hiç duymadı" iddiası yeterli olmaz. (Bu iddiadan) Sonra da onun tekfirine girişiliyor, işte muhakkak bu cüretkârlıktır, risktir ve taşkınlıktır. Özelliklede böyle ince bir meselede, öyle bir mesele ki malum ve meşhur olduğu üzere âlimlerden birçoğu onun cevazına ya da ıslah amacıyla seçimin vacibiyetine fetva vermişlerdir.

Hamd Allah'a mahsustur. Allah Azze ve Celle'den bizleri ve diğer kardeşlerimizi her türlü hayra muvaffak kılmasını ve Müslümanlar için hak yolun emrini tesis etmesini, O'na itaat ehlini izzetli, masiyet ehlini zelil kılmasını, onda iyiliğin emredilip kötülüğün nehyedilmesini istiyoruz. Hamd, öncesinde de sonrasında da âlemlerin rabbinedir, nebimiz Muhammed'e, onun ailelerine ve ashabına salat ve selam eyleyip, mübarek kılsın.

***Yazan: Şeyh Atiyyetullah***
***1432 Şaban***